

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) ΑΡΦΩΜΕΝΗ πάντα στη θέση μου και κρατώντας την κόρη μου στην αγκαλιά μου, άκουσα σε λίγο τον άτυχο καθηγητή να κλαίει δυνατά και να χτυπιέται μπρός στο πτώμα της έγγονής του.

Οι θρήνοι του μου σπάρραζαν την καρδιά.

Δέν ήπτηχε πειά καμιά άμφιβολία.

Ή άτυχη, ή τραγική μικρούλα ήταν νεκρή.

Μερικά λεπτά άγωνίας και πόνου πέρασαν έτσι.

Κ' έπειτα άκουσα τους δυό αδερφές να σπράνουν το πτώμα

να μεταφέρουν σε κάποιο δωμάτιο του πρώτου πατώματος, κοντά στην αίθουσα που βοσκόμουν.

Όταν ο καθηγητής ξαναμπήκε στην αίθουσα με τον Ίονάθαν, δέν έβλαψε πειά. Πάνω στη νευρικά χλωμή μορφή του όμως ήταν ζωγραφισμένος δίος ο άπέραντος πόνος του.

Κ' ή φτωχή κόρη μου είχε πειά ήσυχίασε κάπως.

Ο καθηγητής την κούταξε μελαγχολικά, της χάιδεψε τα μα-

λιά και της είπε με τρεμάμενη άπ' τόν δυνατό σπαραγμό του φωνή :

—Σε παρακαλώ, κόρη μου, συγκράτησε τη λύπη σου και πές μας πως συνέβη το κακό...

—Ναι, παιδί μου, της είπα κ' έγώ, διηγήσου μας πως έγινε αυτή ή συμφορά.

Ή κόρη μου ξανάρχισε να κλαίει. Όστόσο, κατέβαλε καίθε προσπάθεια για να επιβληθή στον έαυτό της κ' άρχισε να διηγείται :

—Καθόμαστέμνος μας και μιλούσαμε.

Ή Λευκή ήταν ήσυχη. Στιγμές—στιγμές ώστόσο φαινόταν άφρημένη. Τη φώτησα τί σκέπτεται και απέφυγε να μου απαντήσει. Δέν άργησα ώστόσο να καταλάβω πως ή άφηρημάδα της δυο πηγαινε και μεγάλωνε. Και τότε πειά τη φώτησα έπιμονα τί της συμβαίνει.

— Δέν έχω τίποτε, μου απάντησε. Δέν είμαι άφηρημένη.. Μά...

— Τί συμβαίνει ;

— Που είναι ο παππούς ;

— Είναι μαζί με τον μπαμπά και τη μαμά μου, της απάντησα.

Άνέβηκαν στο επάνω πάτωμα. Θάχουν κάποια δουλειά βέβαια.

— Κάποια δουλειά ;

— Μά ναί. Άνηρχεις γ' αυτούς ;

— Όχι. Όστόσο, δέν τους άκούω καθόλου. Που να βρίσκονται αυτή τη στιγμή ;

— Ίσως ν' ανέβηκαν ψηλά, στις επάλξεις του πύργου. Αυτό όμως δέν πρέπει να σ' άνησυχί, αγαπητή μου Λευκή. Σε λίγο θα γυρίσουν.

... Τά λόγια μου αυτά την καθησύχασαν κάπως. Άρχισαμε πάλι να μιλάμε για διάφορα πράγματα, θέλοντας μάλιστα να την άπασχολήσω με κάτι που θα την ένδιέφερε άπολύτως, άρχισα να

της μιλάω για την έπιστροφή μας στο αγαπημένο μας Λονδίνο. Ξεχάστηκε έτσι κ' άρχισε να μιλάει μαζί μου μ' ένδιαφέρον.

... Αυτό κράτησε ως την ώρα που άκούστηκαν τά μεγάλα σκουξίματα των νυχτοπουλιών. Τά σκουξίματα αυτά με τρώμαζαν κ' έμένα. Μά τη Λευκή την άναστατώσανε κυριολεκτικώς. Όστόσο έκρυψε την ταραχή της, διαν ήρθατε για μία στιγμή να δíte τί γινόμαστε. Μά όταν ήρώναμε, οίχτηκε στην αγκαλιά μου, τρέμοντας δόλοληρη και μου φώναξε :

— Τώρα κατάλαβα... Ξέρω τί πρόκειται να γίνει... Τό μαντεύω...

... Προσπάθησα να την καθησυχάσω, μά στάθηκε άδύνατον. Τά μάτια της είχαν βουλώσει, μ' έσφιγγε δυνατά, τόσο δυνατά, που τά νύχια της είσχωρούσαν στις σάρκες μου, και μου έλεγε με φωνή πνιγμένη άπ' την άγωνία :

— Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν... Δέν τό μαντεύεις ;... Πρόκειται να τόν σκοτώσουν... Θέλουν να τόν σκοτώσουν... Μά γιατί, Θεέ μου ; Τί κακό τους έκανε ;... Άκούσε τά σκουξίματα αυτά... Προσμηών τό τέλος του... Μά έγώ δέν θέλω να γίνει αυτό... Δέν θέλω, κατάλαβες ;...

... Τινάζτηκε έξωρα άπ' την αγκαλιά μου κ' έτρεξε στην πόρτα. Πρόλαβα όμως και την συγκράτησα.

— Λευκή, της φώναξα, που πηγαίνεις ; Τί πρόκειται να κάνεις ;

— Θα τρέξω να τους έμποδίσω, μου απάντησε. Πρέπει να μη γίνει αυτό... Πρέπει να προλάβω... Να τόν σώσω...

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Ένας γάμος στην Έλευσία.

(Σχεδίασμα του Α. Προύστ.)

... Συγχρόνως

άπόσε τό χέρι της στην πόρτα και γύρισε τό πόμοιο. Μά είχατε κλειδώσει την πόρτα τη στιγμή πουχάτε άνέβει επάνω, από δλίγο ν. Όταν άντελήφθη πώς ή πόρτα ήταν κλειδωμένη, οίχτηκε επάνω της κ' άρχισε να τη χτυπάει με τίς γροθιές της, τραυλίζοντας :

— Σταθήσε !

Μην τόν σκοτώσετε.. Δέν θέλω να τόν σκοτώσετε...

Παππού, καλέ μου παππού, σ' έξορκίζω, σε λικετέω, λυτήσου τον, λυτήσου έμένα, τη Λευκή σου...

... Μά κανένας δέν την άκουγε.

Ή μεγάλη της συγκίνηση και ταραχή την είχαν έξαναλήσει. Έβλεπε στά γόνατα, κυλόστανε στο πάτωμα κ' άρχισε να κλαίει. Μου έσπάρσε την καρδιά. Κι' άποφάσισα να σάς είδοποιήσω. Μά ή πόρτα ήταν κλειστή και τά νυχτοπούλια χαλούσαν τόν κόσμο. Πώς θα μ' άκούγατε ; Μελαταιά, πλησίασα στην πόρτα κ' άρχισα να σάς φωνάζω. Ο Πιστός γαύριζε επίσης δυνατά. Μ' άλλοιμονο, βρισκόσαστε φαίνεται πολύ μακριά και δέν άκούσατε τίποτε.

... Έσπαινα τότε, σήρασα τη Λευκή από κάτω, την όδήγησα στο γυθιά και κάθησα πλάι της. Πήρα τά χέρια της στά διαί μου κ' άρχισα να της μιλάω, προσπαθώντας να την καθησυχάσω. Μά δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Έκλαιγε άπαρηγόρητα. Κάθε τόσο μόνον σόπτανε και πρόσζε ν' άκούση τί γίνεται έξω. Τά σκουξίματα είχαν πάψει για μία στιγμή. Όλα γύρω είχαν ήσυχάσει. Μά δυστυχώς, αυτό δέν κράτησε πολύ. Λίγα δευτερόλεπτα κατόπι, μά κραυγή άγωνίας και λίσσας άντήχησε σ' όλο τόν πύργο. Τί κραυγή ήταν αυτή ; Δέν πολυμούσα να κάμω καμιά σκέψη πειά, δέν ήθελα να μαντέψω, να καταλάβω. Ένας κρύος φόβος με είχε κυριεύσει.

... Ή Λευκή όμως κατάλαβε. Σηριώθηκε όρθή, με κούταξε κατάματα και μου είπε με φωνή ύπόκωφη :

(Άκολουθεί)